

Sinikaarti Euroopassa: CS Grevenmacher – Tampere United

Tampere Unitedin jatkaessa €pelejään myös tänä vuonna, sai myös Sinikaarti jälleen mahdollisuuden päästä seuraamaan joukkueen otteita ulkomailla. Viime kaudella Intertoto-vastustajat olivat sen verran eksoottisista maista, ettei kukkaron syvyys oikein riittänyt matkustelemaan näihin maihin. Tänä vuonna arpaonni oli parempi, joten matkustaminen 1. kierroksen Intertoto-otteluun oli sekä helppoa, että huokeaa. Ensimmäisen vastustajan selvittyä alkoivat kuumeiset matkasuunnitelmat, ja kiinnostusta reissulle oli paljon. Loppujen lopuksi matkaan lähti kuitenkin vain kolme kannattajaa. Pääasia lienee kuitenkin se, että sentään jotkut lähtivät paikan päälle. Eteenpäin on menty!

Matkan aloitimme perjantaina 18.6. Ryanairin lennolla Tampereelta Frankfurt-Hahnin lentoasemalle. Hahnin lentoasemalta oli suora bussiyhteys majapaikkaamme Trieriin. Trierin kaupunki sijaitsee aivan Saksan ja Luxemburgin rajan tuntumassa, joten matkustaminen sieltä matsipäiväksi Luxemburg Cityyn ei ollut mikään ongelma. Ryanairin lento saapui Hahniin klo 19.35, 25 minuuttia myöhässä. Terminaalissa oli kuitenkin hyvin aikaa siepata parit oluet ennen bussin lähtöä Trieriin.

Linkkibussi Hahnin ja Trierin välillä osoittautui pieneksi 8+1 -paikkaiseksi pakuksi, mutta se ei haitannut, sillä kyytiin tuli meidän lisäksi vain kaksi italialaista. Saimme vielä kyydin ryhmähintaan, 10 € per naama. Kuski osoittautui letkeäksi saksalaisnuoreksi, joka paahtoi matkan Trieriin neljäskymmenessä minuutissa – neljäkymmentä minuuttia määräaikaan etuajassa. Takapenkillä meinasi vähän hirvittää, sillä nopeutta mittarissa oli kapeista ja mutkaisista vuoristoteistä huolimatta välillä reilusti yli 120. Onneksi olimme ostaneet lentokentältä hieman ”evästä”, joten kovin pahaksi pelko ei yltenyt. Toisaalta kuski tuntui tietävän reitin sen verran hyvin, että olisi varmaan selvinnyt siitä kolaroimatta vaikka silmät peitettynä. Alunperin olimme hieman huolissamme, ehdimmekö ajoissa hostelliimme ennen vastaanoton kiinnimenoa, mutta kiitos ripeän kuskin, olimme todellakin hyvissä ajoissa Trierissä.

Määränpäähämme saavuttuamme otimme kartat esiin ja suunnistimme kohti keskustaa, jossa hostellimme sijaitti. Mukaan otimme samassa kyydissä olleet italialaiset, koska heillä ei ollut vielä majapaikkaa tiedossa. Hostelli sijaitti aivan Trierin keskustassa, vain minuutin kävelymatkan päässä torista ja noin kymmenen minuutin päässä rautatieasemalta. Kirjautuimme sisään neljän hengen huoneeseemme, ja pienen iltapalan ja hostellin baariin tutustumisen jälkeen menimme nukkumaan. Ensimmäisenä yönä allekirjoittanut ei paljoa nukkunut, sillä huoneemme ikkunan alla sijainneessa puistossa riitti möykkää ja meteliä aivan aamutunneille asti. Myös hostellin käytävillä häiriköitiin, mutta toisaalta kahdellakymmenellä eurolla (maksoimme yhden ylimääräisen henkilön, jotta saimme neljän hengen huoneen kolmelle) ei paljoa voi vaatia.

Seuraavan päivän vietimme käytännössä kokonaan Trierin kaupunkiin tutustuen. Nousimme hyvissä ajoissa, ja hostellin baarissa nautitun aamupalan (kiinteää ravintoa) jälkeen suuntasimme kamerat tanassa kohti nähtävyyksiä, ja niitähän Trierissä riitti. Kaupunkia mainostetaan Saksan vanhimmaksi, ja sen ovat perustaneet roomalaiset yli 2000 vuotta sitten. Kuvattavaa riitti, lähti keskusaukiolta sitten mihin suuntaan tahansa. Mukana ollut naishenkilö vaati kylläkin välillä päästä vaatekauppoihin ja tavarataloihin,

joista ukkoparat saivat tosin päivän kiertueelle mukaan halpaa olutta. Ausgezeichnet. Kaupungin kuuluisin nähtävyys on roomalaisten rakentama vaikuttava linnake, Porta Nigra, josta tulikin räpsittyä paljon kuvia. Sisällekin pääsi maksamalla parin euron pääsymaksun.

Grounhoppingiakin piti harrastaa, sillä kaupungin oma joukkue, SV Eintracht Trier 05 pelaa Saksan 2. bundesliigassa. Joukkueen stadion, Mosel-stadion ei ole kovin iso, mutta ihan mielenkiintoinen paikka sinänsä – kaikki katsomot on eristetty kentästä eurooppalaiseen tyyliin “mellakka-aidalla” ja kannattajien seisomakatsomon betonilehtereillä näkee runsaasti nokitahroja... Stadionilla ollessamme sää vaihtui yhtäkkiä rankkasateeksi, ja jouduimme värjötteleämään puolisen tuntia stadionin pääkatsomossa janoamme sammuttaen. Sateen lakattua suuntasimme takaisin majapaikkaamme kauniin Mosel-joen varrta pitkin. Hetken väsyneitä jalkojamme lepuutettuamme suuntasimme tuomiokirkkoon, jossa vierähti tovi. Lisäksi kävimme roomalaisten kylpylärauniossa, ja kävelimme myös amfiteatterille, jota tosin tyydyimme tarkastelemaan vain aidan takaa. Tässä vaiheessa nälkä alkoi jo hiipimään vatsalaukkuun, sillä jostain kumman syystä olut ei riittänytään vatsan täytteeksi.

Antoisa päivä alkoi olla pulkassa, ja syötyämme ryntäsimme katsomaan Saksan peliä hostellin baariin. Bongasimme baarista bussissa tapaamamme italiaanon, olkoon nyt sitten vaikka Fabrizio, kun emme nimeä kysyneet, ja viihdytimme häntä puolen tunnin puheella suomifutiksen nykytilasta. Ymmärtäväisen oloisena hän kuunteli... Muutaman bissen ja Smirnoff Icen jälkeen väsymys alkoi tuntua korostuneena raajoissa ja korvien välissä – punkka kutsui. Tällä kertaa yö oli joko hemmetin rauhallinen, tai sitten rankka päivä nukutti kuin tonnin nuija takaraivoon. Veikkaan molempia.

Seuraavana päivänä, sunnuntaina siis, oli Sinipaitojen matsin aika. Suuntasimme heti aamulla Hauptbahnhofille, ja ostimme junaliput Luxemburgiin. Matka Luxemburgin pääkaupunkiin paikallisjunalla: 52 minuuttia, 8.40 €meno-paluu. Luxemburgiin saavuttuamme ranskalaisuus iski naamalle karulla tavalla: mitään tekstiä ei ymmärtänyt, ja liikenne oli yhtä kaaosta. Bussit kulkivat väärään suuntaan muuhun liikenteeseen nähden, ja kummallisissa liikennehärdelejä oli joka mutkassa. Vihreät valot paloivat jalankulkijoille tien leveydestä riippumatta noin viisi sekuntia, joten Bemareita ja Maserateja väistellessä tuli kiire. Muutenkaan itse kaupunki ei vaikuttanut läheskään yhtä viihtyisältä kuin Trier, mutta vähän aikaa kuljettuamme, huomasimme, että kaupungilla on itseasiassa kaksi keskustaa – uudempi ja vanhempi. Suuntasimme kohti vanhaa kaupunkia, joka olikin sitten aika viihtyisä. Asetuimme erään meksikaaniravintolan terassille nauttimaan olutta, ja bongasimme siinä samalla Tampere Unitedin puheenjohtajan seurueineen, jolta saimme ilmaiseksi otteluliput. Lipuille varatuilla rahoilla saimmekin ostettua hieman virvokkeita, ja menimme uuden ja vanhan kaupungin välissä sijaitsevaan kanjonipuistoon valmistautumaan matsiin. Pari tuntia puistossa chillattuamme koukkasimme vielä vanhaan kaupunkiin syömään, ja sieltä stadionille.

Ottelustadion, Stade Josy Barthel, sijaitsi noin 1.5 kilometrin päässä vanhasta kaupungista. Stadion muistutti rakenteeltaan ja kooltaan aika paljon Ratinaa ennen lisäkatsomoja – kaikki paikat olivat istumapaikkoja, ja vain pääkatsomo oli katettu. Ottelua oli saapunut seuraamaan myös Tampere Unitedin kannattajien saksalaisosasto, Uwe, joka nykyisellään asustelee Saksassa, lähellä Trieriä. Myös muita tamperelais-

/suomalaismielisiä oli saapunut stadionille, joukkue taustajoukkoineen pois lukien, noin parikymmentä. Sinipaidat olivat jo lämmittelemässä katsomoon päästyämme, mutta vielä oli aikaa käydä juomassa yhden oluet(!) stadionin “ravintolassa”. Mainittakoon vielä, että itse Zico Hjelm totesi meille, että “hemmetin hienoa, että olette paikalla”.

Ottelusta arvoisat lukijat ovat varmasti jo lukeneet eri medioista, mutta lyhyesti todettuna peli oli laiskavauhtista, eikä taso päättä huimannut. Jakke Wissin tekemä vierasmaali osoittautui kullanarvoiseksi, sillä vierasmaalilla Sinipaidat etenivät jatkoon. Kotijoukkueen kannattajia oli paikalla muutamia kymmeniä, mutta Sinikaarti hallitsi katsomossa suvereenisti neljän kannattajan äänijänteiden voimin, siitä huolimatta, että vastustajan kannattajilla oli tusinan verran rumpuja ja yksi megafoni.

Ottelun jälkeen suuntasimme samantien rautatieasemalle, sillä päivän aikana olimme ehtineet muodostaa Luxemburgista varsin selkeän mielipiteen: paska paikka. Matka asemalle tuntui todella pitkältä – jalat olivat aivan lopussa. “Uudet jalat, uudet jalat!” huusivat äijäparat. Rautatieasemalta vielä muutama olut mukaan ja junaan. Trieriin saavuttuamme yritimme vielä urheasti feelailla beettiä alkoholin säästyksellä, vaihtelevalla menestyksellä. Aikainen herätys kummitteli kuitenkin mielessä, joten kovin myöhäiseen ilta ei venynyt.

Aamulla olikin aika jättää jäähyväiset Trierille. Aamupalan jälkeen raahauduimme kohtalaisessa koomassa kantamuksinemme rautatieasemalle, josta oli niinkään suora bussiyhteys Hahnin lentoasemalle. Tällä kertaa kulkuneuvona oli ihan täysimittainen bussi. Kuskikin oli vähän rauhallisempi, vanhempi herrasmies. Lentokentällä teimme vielä viimeiset tuliaisostokset ja jäimme odottelemaan check-inin aukeamista. Kaiken kaikkiaan taisimme viettää kolmisen tuntia terminaalissa ennen koneeseen nousua. Tällä kertaa kone lähti ajoissa, ja olimme Tampereella hieman etuajassa.

Reissu oli kaikenkaikkiaan mahtava, ja kaikki sujui kuin rasvattu. Ainakin allekirjoittaneelle jäi matkasta sen verran positiiviset kokemukset, että jos Sinipaidat hoitavat hommansa, ja arpaonni suosii, niin tämä ei jää viimeiseksi viimeiseksi vieraspelireissuksi vieraalla maaperällä. Trierin kaupunki osoittautui onnistuneeksi majapaikaksi, sillä nähtävää ja koettavaa riitti todella paljon. Jalkapallomatkailun yhteyteen voi siis joissain tapauksissa yhdistää mielenkiintoisen kulttuuriloman. Matkailu avartaa, niinhän sitä sanotaan.

- Iso-B